

ELS FILLS DE CASA

Una vegada, no fa pas gaire,
els fills de casa nostra van sortir a trenc
d'alba,
quan encara brillava Venus al cel.
No tornaven i no van tornar,
i vam saber què els passava:
la gent del rei havia empresonat,
els nostres fills i els que els acompanyaven.

Sembla que expliqui un conte antic,
i no és un conte, que és d'ara.
Molta, molta gent demana al rei
que ens torni els fills cap a casa
perquè no han fet cap mal ni abans ni ara.
Fills d'altres cases han fugit enllà
per no ser presos de l'enveja amarga,
ni de fosca justícia venuda i renegada.
Però nosaltres enyorem els nostres
i emprenem llargs viatges per una
abraçada.
Tot el poble alça els braços per la pau.
i el crit de llibertat omple carrers i places.

Deia el Cid: "Oh envidiosos castellanos,
cuán mal pagais la defensa
que tuvisteis en mi espada
ensanchando vuestra cerca..."

I Rosalia de Castro, la poeta:

"¡Castellanos de Castilla,
tenéis corazón de acero,
almas como peñas duras
y sin entrañas el pecho!"

"Castilla debe saber,
que de tan grande se alaba,
que siempre soberbia torpe
fue hija de almas bastardas."

I allà són els fills de casa,
els que pateixen presó,
a les Castelles glaçades
com el cor dels seus botxins,
com el cor del rei que els mana.

Olga Xirinacs (Tarragona, 11-2-18)